

Arrest

nr. 169 184 van 7 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
 kinderen X - X - X -
 X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X en X, op 1 december 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, dienen op 16 juli 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 23 oktober 2014, met kennisgeving op 18 november 2014, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.07.2013 werd ingediend door :

T., S. (...) (N° R.N. (...))

geboren te Kline op (...)

T., X. (...) (N° R.N. (...))

geboren te Ticë op (...)

en hun minderjarige kinderen :

T., E. (...), geboren op (...)

T., D. (...), geboren op (...)

T., A. (...), geboren op (...)

T., S. (...), geboren op (...)

T., M. (...), geboren op (...)

nationaliteit: Kosovo

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen verblijven sinds mei 2011 in België. Zij wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure. Zij dienden een asielaanvraag in op 25.05.2011, die afgesloten werd op 18.10.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van asielpprocedure - namelijk minder dan vijf maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Op 17.04.2012 werd betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Zij verkozen echter geen gevolg te geven aan dit bevel, verbleven illegaal op het Belgisch grondgebied en dienden op 25.09.2012 een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de wet van 15.12.1980 in. Betrokkenen stellen dat deze procedure nog hangende is. Op 02.07.2014 werd de aanvraag echter ongegrond verklaard. Het feit dat er nog beroepsprocedures tegen de negatieve beslissingen art. 9ter hangende zijn, vormt geen buitengewone omstandigheid. Het betreft hier niet schorsende annulatieberoepen en betrokkenen kunnen zich laten vertegenwoordigen door hun advocaat.

Betrokkenen roepen als buitengewone omstandigheid in dat hun kinderen hier school lopen en dat twee van de kinderen, A. (...) en S. (...), hier aangepast onderwijs volgen in het MPIGO te Rumbeke. Dit wordt gestaafd aan de hand van schoolattesten en verslagen van de klassenraad. Er zou geen aangepast onderwijs beschikbaar zijn in het land van herkomst. Ter staving leggen betrokkenen enkel een verklaring d.d. 19.04.2012, voor van de directie van onderwijs van de gemeente Klina (Kline), Kosovo, waarin gesteld wordt dat er in de gemeente geen school of aparte klas is voor kinderen met epilepsie. Er wordt echter niet van betrokkenen geëist dat zij zich in de gemeente Klina zouden vestigen of dat de kinderen in Klina naar school moeten gaan. Verzoekers tonen niet aan waarom zij zich niet naar een andere plaats in Kosovo zouden kunnen begeven of de kinderen in een andere gemeente naar school zouden kunnen laten gaan. In België verblijven betrokkenen immers ook in Langemark- Poelkapelle, terwijl de school van de kinderen te Rumbeke gevestigd is. Bijgevolg kan de voorgelegde verklaring niet

weerhouden worden als een afdoende bewijs dat er geen aangepast onderwijs beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Wat de andere kinderen betreft, wordt evenmin aangetoond dat zij geen scholing zouden kunnen volgen in het land van herkomst. Het argument dat een onderbreking van een schooljaar als een buitengewone omstandigheid in aanmerking kan genomen worden, kan niet weerhouden worden. Verzoekers wisten immers dat hun verblijfssituatie precair was en dat zij bij negatieve beslissingen inzake hun asielaanvraag en regularisatieaanvragen België zouden moeten verlaten en dat de scholing van de kinderen in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was. Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoekers al sinds de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 17.04.2012, niet meer over enig verblijfsdocument beschikken. Hun laatste attest van immatriculatie was geldig tot 15.04.2012. Zij verkozen hier toch verder te verblijven en de scholing van de kinderen toch voort te zetten vanuit illegaal verblijf. Dit is een persoonlijke keuze van betrokkenen geweest.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen, met name dat de kinderen medische problemen hebben, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkenen hebben de hier ingeroepen medische elementen reeds aangewend in het kader van hun aanvragen art. 9ter. Artikel 9bis§2, 4° bepaalt dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoekers roepen in dat zij geen eigendom meer ter beschikking hebben in het land van herkomst, wat gestaafd wordt met attesten afgeleverd door de gemeente Klina, waarin vermeld wordt dat de heer T., S. (...) geen vastgoed of eigendom bezit in de gemeente Klina. Er dient opgemerkt te worden dat deze attesten geenszins een sluitend bewijs vormen van het niet bezitten van vastgoed in het land van herkomst, vermits er enkel melding gemaakt wordt van vastgoed geregistreerd in de gemeente Klina. Dit sluit niet uit dat verzoekers mogelijks elders in Kosovo over vastgoed beschikken. Wat er ook van zij, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Het bezitten van vastgoed is immers geen voorwaarde om te kunnen terugkeren. Verzoekers tonen niet aan dat zij niet over tijdelijke verblijfplaats zouden kunnen beschikken in het land van herkomst, bijvoorbeeld door een woning of appartement te huren of door bij familie te verblijven.

Betrokkenen beweren dat zij geen enkel contact meer hebben met hun land van herkomst. Dit lijkt echter erg ongeloofwaardig, aangezien zij zelf in het kader van hun asielaanvraag verklaard hebben dat zowel mevrouw T. (...) als mijnheer T. (...) nog heel wat familieleden, namelijk ouders, broers en zussen hebben in Kosovo (zie: administratief dossier, verklaring van de asielzoeker, 25.05.2011). Bovendien is het al dan niet onderhouden van contacten met het land van herkomst een persoonlijke keuze van betrokkenen.

De elementen van integratie - met name dat betrokkenen zich integreren; dat de heer T., S. (...) lessen Nederlands gevolgd heeft; dat verzoekers niet zouden wensen te parasiteren in de Belgische samenleving en dat zij hier zouden beschikken over een uitgebouwd netwerk van personen waarop zij zouden kunnen terugvallen - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen problemen veroorzaken en nog net in aanraking gekomen zijn met de politie, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partijen in het beschikkend gedeelte van hun verzoekschrift vragen de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Verzoekers zijn de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonst dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezins-/familieleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins-/familieleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezin-/familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers wijzen op het volgende:

De dochters van verzoekers lopen sinds hun aankomst in België school. Verzoekers wensen dat de kinderen verder school lopen in België. A. (...) en S. (...) kunnen in België aangepast onderwijs volgen gezien zij kampen met ernstige medische problemen. Zij lopen school in MPI het Sterrebos te Rumbeke. In hun land van herkomst is er voor de kinderen geen aangepast onderwijs waardoor de kinderen geen opleiding zouden kunnen genieten indien zij dienen terug te keren.

“Ook de onderbreking van een schooljaar van minderjarige kinderen van de aanvrager kan in aanmerking worden genomen als buitengewone omstandigheid. Dit geldt voor alle kinderen die schoollopen en schoolgerechtigd zijn, inclusief kleuters. Mocht de onderbreking van een schooljaar van minderjarige kinderen van de aanvrager door de DVZ niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, dan kan op die grond in ieder geval wel een kort uitstel van vertrek gevraagd worden tot het einde van het schooljaar”

Verzoeker heeft eveneens de nodige cursussen gevolgd om zich te integreren in onze maatschappij.

Bovendien laten de medische problemen van de kinderen het niet toe om het land te verlaten. De aanvraag medische regularisatie van M.T. (...) is nog lopende. Er werd nog geen beslissing genomen.

Verzoekers hebben geen contact meer met hun land van zijn herkomst. Een terugkeer naar hun land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Verzoekers beroepen zich dan ook terecht op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven.

Indien verzoekers verplicht zouden worden naar Kosovo terug te keren, zal dit tot gevolg hebben dat zij gescheiden zullen worden van zijn vrienden en kennissen.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst geen andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof

Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Pârmentier).”

3.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel stellen verzoekers een schending voor van artikel 8 EVRM.

Zij betogen dat hun kinderen vanaf hun aankomst in België er schoollopen en dit wensen verder te blijven doen. Zij stellen dat twee dochters nood hebben aan aangepast onderwijs, gezien hun medische problemen, dat niet aanwezig zou zijn in het land van herkomst. Zij vervolgen dat zij bij terugkeer naar Kosovo gescheiden zullen worden van hun vrienden en kennissen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd ten aanzien van alle gezinsleden. De beslissing heeft derhalve niet tot gevolg dat verzoekers gescheiden worden van elkaar of van hun andere gezinsleden. Daar verzoekers niet aantonen dat zij een gezinsleven vormen met nog andere personen in België, kunnen zij niet dienstig inroepen dat artikel 8 EVRM zou worden geschonden door de bestreden beslissing.

Waar verzoekers voorhouden als zouden zij gescheiden zouden worden van hun vrienden en kennissen dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM en dat verzoekers niet aantonen dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen.

In de bestreden beslissing werd omtrent aangepast onderwijs het volgende geoordeeld:

“ (...) Er zou geen aangepast onderwijs beschikbaar zijn in het land van herkomst. Ter staving leggen betrokkenen enkele een verklaring d.d. 19.04.2012, voor van de directie van onderwijs van de gemeente Klina (Kline), Kosovo, waarin gesteld wordt dat er in de gemeente geen school of aparté klas is voor kinderen met epilepsie. Er wordt echter niet van betrokkenen geëist dat zij zich in de gemeente Klina zouden vestigen of dat de kinderen in Klina naar school moeten gaan. Verzoekers tonen niet aan waarom zij zich niet naar een andere plaats in Kosovo zouden kunnen begeven of de kinderen in een andere gemeente naar school zouden kunnen laten gaan. In België verblijven betrokkenen immers ook in Langemark-Poelkapelle, terwijl de school van de kinderen te Rumbekje gevestigd is. (...)”

Door hun hypothetische betoog wordt een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk gemaakt. Het eerste middel is niet ernstig.”

3.1.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat de schending van artikel 8 van het EVRM betreft, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten en geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Derhalve kan het middel dat de schending van artikel 8 EVRM beoogt niet dienstig aangevoerd worden (RvS 25 maart 2004, nr. 129.737; RvS 18 juni 2002, nr. 107.971; RvS 4 juli 2002, nr. 108.866).

Ten overvloede wijst de Raad erop dat weliswaar kan worden aangenomen dat de verzoekende partijen menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd, vrienden hebben gemaakt en ingeburgerd zijn. Deze elementen geven de verzoekende partijen niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Evenmin ontnemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. Waar de verzoekende partijen wijzen op het schoollopen van de minderjarige kinderen wordt erop gewezen dat dienaangaande de Raad van State reeds heeft gesteld dat artikel 8 EVRM geen waarborg inhoudt voor onderwijs op het Belgisch grondgebied (RvS 29 november 2006, nr. 165.277). Verder tonen de verzoekende partijen niet aan dat hun kinderen aangepast onderwijs behoeven, zoals zij voorhouden in hun verzoekschrift. Waar zij aan hun aanvraag een verklaring toevoegen waaruit blijkt dat in hun gemeente in Kosovo geen school of klas beschikbaar is voor kinderen met epilepsie, kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij in de bestreden beslissing stelt dat van de verzoekende partijen niet geëist wordt dat zij in die gemeente moeten vestigen of dat de kinderen er naar school moeten gaan, en dat zij niet aantonen waarom zij zich niet naar een andere plaats in Kosovo kunnen

begeven of de kinderen er naar school kunnen laten gaan. Wat de medische problematiek betreft, kan erop worden gewezen dat de Raad bij arrest nr. 169 183 van 7 juni 2016 het beroep tegen de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werden verklaard, heeft verworpen, en dat de verzoekende partijen niet aantonen welke medische regularisatieprocedures nog lopende zouden zijn.

Het eerste middel is onontvankelijk.

3.2.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de beginselen van goed bestuur.

Het middel luidt als volgt:

“Hoewel geen enkel recht kan ontstaan uit het verstrijken van een redelijke termijn, moet er toch rekening gehouden worden met de mogelijkheid dat de lange duur van de procédure aangaande art. 9 bis Vreemdelingenwet in combinatie met de verblijfsomstandigheden een aantasting kan vormen van het recht op een menswaardig leven (in de zin van art. 3 EVRM). Verweerder voert geen enkele verklaring of verschoning aan voor de vertraging in de behandeling van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf krachtens art. 9 bis Vreemdelingenwet. De houding van verweerder bij de behandeling van de aanvraag van verzoekers is dus op zijn minst onvoldoende diligent. De aanvraag werd op 16.07.2013 ingediend. Er werd pas op 23.10.2014 een beslissing genomen, dit betekent concreet dat het een jaar en drie maanden geduurd heeft vooraleer er een beslissing werd genomen in het dossier van verzoekers.

Dergelijke lange behandelingsduur getuigt van geen goed bestuur en plaatst de verzoekers in een toestand van onzekerheid.

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot)

Verzoekers wijzen erop dat zij ingeval van terugkeer het slachtoffer zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien zij teruggewezen zouden worden naar Kosovo, zal dit een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij haar. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel stellen verzoekers een schending voor van artikel 3 EVRM.

Zij betogen dat een terugkeer naar het herkomstland een psychologische ontreddeering bij hen teweeg zal brengen. Zij verwijten verwerende partij niet diligent te zijn opgetreden bij hun humanitaire regularisatieaanvraag die zij op 16 juli 2013 hebben ingediend en waarin eerst op 23 oktober 2014 een beslissing genomen werd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers in hun aanvraag nergens aangaven dat een terugkeer naar hun herkomstland een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM, noch elementen hebben aangebracht om dergelijke bewering te staven. Zij beperken zich thans tot louter hypothetische beweringen die evenmin gestaafd worden met een begin van bewijs.

Waar zij opwerpen dat verwerende partij niet diligent zou hebben opgetreden aangaande hun humanitaire regularisatieaanvraag 9bis, dient te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen termijn voorziet binnen dewelke de aanvraag dient afgehandeld te worden.

Het tweede middel is niet ernstig.”

3.2.3. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partijen nergens in hun aanvraag om machtiging tot verblijf als buitengewone omstandigheid aangaven dat zij een vrees koesteren voor een schending van artikel 3 van het EVRM, meer bepaald dat zij het slachtoffer zouden worden van een onmenselijke of vernederende behandeling nu een terugkeer een zodanige psychologische

ontredde met zich zou meebrengen, in geval van terugkeer naar hun land van herkomst, daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing in casu geen verwijderingsmaatregel betreft. Zoals uit punt 3.3.3. zal blijken, kan van een aanvrager worden verwacht dat hij alle buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in zijn aanvraag aangeeft. In casu kan het aldus de verwerende partij niet worden verweten niet te hebben gemotiveerd over een element dat de verzoekende partijen pas in het kader van hun verzoekschrift voor het eerst naar voren brengen.

In zoverre de verzoekende partijen betogen dat de duur van de behandeling van hun aanvraag te lang heeft geduurd, wijst de Raad op het volgende: Rekening houdende met het grote aantal aanvragen die overeenkomstig (oud) artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet werden ingesteld en het feit dat telkens een individueel onderzoek vereist is kan een behandelingstermijn van een jaar, drie maanden en 7 dagen niet als onredelijk lang beschouwd worden. Het feit dat de verzoekende partijen lange tijd op illegale wijze in België verbleven, zich intussen integreerden en de banden met het herkomstland verbraken, is uitsluitend aan hun eigen toedoen te wijten en kan niet in aanmerking genomen worden (RvS 7 oktober 2003, nr. 123.942; RvS 25 mei 2007, nr. 171.554). Temeer daar de verzoekende partijen sedert vele jaren in illegaal verblijf verkeren.

Daarnaast tonen de verzoekende partijen niet aan waarom zij menen dat de vermeende lange duur van de procedure *“in combinatie met de verblijfsomstandigheden”* een aantasting kan vormen van het recht op menswaardig leven. Het betoog is dienaangaande vaag en niet geconcretiseerd.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet en van het vertrouwensbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. ”

Artikel 9 bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...) de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. ” De bedoeling van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

In casu is er niet langer sprake van een duidelijk kader. De Dienst Vreemdelingenzaken laat in deze na determinerende motieven te geven waarom de aanvraag niet voldoet. De door de dienst Vreemdelingenzaken weerhouden verklaring is kennelijk onredelijk en komt neer op pure willekeur. Op basis van de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dient besloten te worden dat in de toekomst

niemand nog aanspraak kan maken op een verblijfsstatuut ingevolge toepassing van art. 9 bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis Vw bevat geen inhoudelijke criteria voor het toekennen van een verblijfsmachtiging. Dat is een discretionaire bevoegdheid van de minister en de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze hebben echter openlijk verklaard dat zij de criteria van de instructie van 19 juli 2009 toepassen.

De instructie van 19 juli 2009 is op zichzelf geen bindende rechtsnorm. Formeel werd ze vernietigd door de Raad van State (RvS nr. 198.769 van 9 december 2009). De staatssecretaris en de DVZ hebben publiek meegedeeld (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) dat zij de criteria van deze instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid.

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat hun aanvraag voldoet aan de criteria van de instructie. De verwerende partij schendt dan ook het vertrouwensbeginsel. Verzoekers mochten erop vertrouwen erop dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiek bekend maakt ook in hun individuele geval worden toegepast. Dit is gerechtvaardigd aangezien het over precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van deze overheid. Verzoekers mochten verwachten dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd; die verwachting blijkt ook de 9bis aanvraag zelf.

Verzoekers haalden de volgende argumenten aan om zich te beroepen op de buitengewone omstandigheden:

" Verzoekers kunnen België niet verlaten aangezien er een risico bestaat dat zij het slachtoffer zouden worden van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De dochters van verzoekers lopen sinds hun aankomst in België school. Verzoekers wensen dat de kinderen verder school lopen in België. A. (...) en S. (...) kunnen in België aangepast onderwijs volgen gezien zij kampen met ernstige medische problemen. Zij lopen school in MPI het Sterrebos te Rumbeke. In hun land van herkomst is er voor de kinderen geen aangepast onderwijs waardoor de kinderen geen opleiding zouden kunnen genieten indien zij dienen terug te keren.

"Ook de onderbreking van een schooljaar van minderjarige kinderen van de aanvrager kan in aanmerking worden genomen als buitengewone omstandigheid. Dit geldt voor alle kinderen die schoollopen en schoolgerechtigd zijn, inclusief kleuters. Mocht de onderbreking van een schooljaar van minderjarige kinderen van de aanvrager door de DVZ niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, dan kan op die grond in ieder geval wel een kort uitstel van vertrek gevraagd worden tot het einde van het schooljaar"

Verzoeker heeft eveneens de nodige cursussen gevolgd om zich te integreren in onze maatschappij.

Bovendien laten de medische problemen van de kinderen het niet toe om het land te verlaten. De aanvraag medische regularisatie van M.T. (...) is nog lopende. Er werd nog geen beslissing genomen.

Verzoekers menen dan ook dat er - in casu - buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die het indienen van de aanvraag via de gewone procedure in het land van herkomst of in het land van de verblijfplaats of de plaats van openthoud van de vreemdeling onmogelijk maken."

Verweerder verwijst in haar beslissing naar de attesten die door verzoekers worden voorgelegd en waaruit blijkt dat er in Kline geen aangepast onderwijs is voor kinderen met epilepsie. Het is duidelijk dat er in Kosovo nergens aangepast onderwijs is voor kinderen met een dergelijke problematiek. Bovendien is het al te gemakkelijk te stellen dat verzoekers zich maar ergens anders in Kosovo moeten vestigen. Verzoekers hebben geen connecties en geen middelen om in Kosovo een andere woning te bekommen. Bovendien zijn zij reeds sinds 2011 in België en hebben zij geen contacten meer in Kosovo. Het is voor hen onmogelijk om zich met 5 kleine kinderen met zware epilepsieproblemen zomaar te vertrekken naar Kosovo zonder enig opvangnetwerk aldaar en zonder garanties op een woning, onderwijs, aangepaste geneesmiddelen

Verweerder maakt ten onrechte de vergelijking met het onderwijs in België. Als verweerder denkt dat er overall in Kosovo binnen een bepaalde straal van de woonplaats aangepaste scholen zijn voor kinderen met een dergelijke problematiek is zij volkomen verkeerd. Enkel de 2 oudste kinderen hebben geen medische problemen. Alle andere kinderen hebben aangepast onderwijs en aangepaste geneesmiddelen nodig. Een onderbreking van een schooljaar wordt wel degelijk weerhouden als een buitengewone omstandigheid. Dit is vaste rechtspraak. Anders oordelen betekent dat er voor verzoekers geen rechtszekerheid meer bestaat.

verzoekers waren bovendien in de onmogelijkheid om een aanvraag conform art. 9 bis VW in te dienen vanuit hun land van herkomst en dit omwille van de ernstige medische problemen van de kinderen van verzoekers. De kinderen kampen met zware epilepsie aanvallen en het is echt niet verantwoord om terug te reizen naar Kosovo met zieke kinderen om aldaar een aanvraag conform art. 9 bis VW in te dienen. Medische problemen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verweerder creëert opnieuw een situatie van rechtsonzekerheid door haar beslissing om een dergelijke manier te motiveren.

Het spreekt voor zich dat de documenten die door verzoekers worden voorgelegd omtrent het onroerend goed wel degelijk bewijswaarde hebben. Het betreffen officiële documenten die door de gemeente van een stempel werden voorzien.

Dan nog durven beweren dat verzoekers ergens anders in het land goederen zouden hebben, treft alles. Verzoekers hebben alles achtergelaten om voor hun kinderen een oplossing te vinden in België omwille van de ernstige medische problemen. Verzoekers hebben helemaal niks meer van bezittingen in Kosovo.

De taak om ervoor te zorgen dat België zijn verplichtingen voortvloeiende uit artikel 3 EVRM nakomt, rust hier dus in eerste instantie op DVZ en deze onmogelijkheid van terugkeer kan een grond vormen om een verblijfsmachtiging aan te vragen op grond van artikel 9 bis Vw. Verwerende partij heeft dit evenwel niet nagegaan.

De kinderen van verzoeker lopen sinds hun aankomst in België school. Verzoeker wenst dat zijn kinderen de studies verder kunnen vervolgen, minstens dat uitstel wordt verleend tot op het eind van het schooljaar.

Ook de onderbreking van een schooljaar van minderjarige kinderen van de aanvrager kan in aanmerking worden genomen als buitengewone omstandigheid. Dit geldt voor alle kinderen die schoollopen en schoolgerechtigd zijn, inclusief kleuters.

Het feit dat verzoekers illegaal in België verblijven, kan niet als argument worden weerhouden door verwerende partij om haar beslissing te schagen. Het doet er niet toe of de vreemdeling, op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag, zich wettig of onwettig in België bevond; Door te beslissen dat een omstandigheid niet buitengewoon is omdat verzoekers illegaal in België verblijven, is een voorwaarde toevoegen die niet in de wet staat (Cass 26 maart 2009, JT 2009,289).

Verzoekers zijn dan ook de mening toegedaan dat er weldegelijk sprake was van buitengewone omstandigheden."

3.3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het derde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een derde middel stellen verzoekers een schending voor van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet en van het vertrouwensbeginsel.

Zij betogen dat hun aanvraag voldoet aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009 en ze erop mochten vertrouwen dat de instructie nog werd toegepast.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 7 69 van 9 december 2009 en verzoekers er zich derhalve niet dienstig meer op kunnen beroepen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde onder meer wat volgt:

"In zoverre verzoeker nog aanvoert dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden omdat verweerder volgens hem geen rekening hield met "de achterliggende filosofie van de criteria" van de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) moet worden gesteld dat deze instructie door de Raad van State bij arrest nr. 198. 169 van 9 december 2009 werd vernietigd en aldus met terugwerkende kracht uit de rechtsorde werd verwijderd. Op het ogenblik dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indiende - op 25 januari 2010 - wist hij dus of behoorde hij te weten dat hij niet meer nuttig naar deze instructie kon verwijzen en dat hij ook geen rechten kon putten uit deze instructie. Het gegeven dat leden van een beleidsceel of een overheidsdienst zouden hebben verklaard dat de instructie van 19 juli 2009 in bepaalde gevallen nog zou kunnen worden toegepast leidt evenmin tot de conclusie dat verweerder het vertrouwensbeginsel heeft geschonden. Verweerder dient immers de bepalingen van de wet - die in deze zeer duidelijk zijn - en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren op allerhande (politieke) verklaringen die werden afgelegd." (RVV, arrest nr. 120.131 van 5 maart 2014)

Waar verzoekers stellen dat de onderbreking van een schooljaar een buitengewone omstandigheid zou uitmaken, motiveert de bestreden beslissing als volgt:

"Het argument dat een onderbreking van een schooljaar als buitengewone omstandigheid in aanmerking kan genomen worden kan niet weerhouden worden. Verzoekers wisten immers dat hun verblijfssituatie precair was en dat zij bij negatieve beslissingen inzake hun asielaanvraag en regularisatieaanvragen België zouden moeten verlaten en dat de scholing van de kinderen in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was. Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoekers als sinds de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 17.04.2012, niet meer over enig verblijfsdocument beschikken. Hun laatste attest van immatriculatie was geldig tot 15.04.2012. Zij verkozen hier toch verder te verblijven en de scholing van hun kinderen voort te zetten vanuit illegaal verblijf. Dit is een persoonlijke keuze van betrokkenen geweest. (...)"

Verder wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het bezitten van vastgoed geen voorwaarde is om te kunnen terugkeren en dat verzoekers niet aantonen er niet over een tijdelijke verblijfplaats te kunnen beschikken.

Waar verzoekers stellen geen contact meer te hebben met hun land van herkomst dient te worden opgemerkt, zoals in de beslissing gemotiveerd, dat dit erg onwaarschijnlijk lijkt daar verzoekers tijdens hun asielaanvraag hebben gesteld nog hun ouders broers en zussen in Kosovo te hebben. Daarenboven is het al dan niet onderhouden van contacten met het land van herkomst een persoonlijke keuze van verzoekers.

Een schending van het vertrouwensbeginsel en van de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet werd niet aangetoond.

Het derde middel is niet ernstig.

Er worden geen ernstige middelen aangevoerd.”

3.3.3. De verzoekende partijen bekritiseren de bestreden beslissing inhoudelijk en voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Zoals uit de in punt 1 geciteerde bestreden beslissing blijkt, heeft de verwerende partij de aanvraag in casu onontvankelijk verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als buitengewone omstandigheden volgende elementen aanhaalden:

- De dochters lopen school in België het betreft aangepast onderwijs gelet op hun medische problemen.

- In het land van herkomst zou er geen aangepast onderwijs zijn voor deze kinderen waardoor zij in geval van een terugkeer geen opleiding kunnen genieten. Zoals hoger vermeld brengen zij een verklaring bij waarin wordt gesteld dat in hun gemeente in Kosovo geen aangepast onderwijs is voor kinderen met epilepsie.
- De onderbreking van een schooljaar kan in aanmerking worden genomen als buitengewone omstandigheid, minstens kan er uitstel worden gevraagd van vertrek tot het einde van het schooljaar.
- Verzoekende partijen hebben de nodige cursussen gevolgd om zich te integreren.
- De aanvraag medische regularisatie van één van de dochters is nog lopende, er werd nog geen beslissing genomen.

De verzoekende partijen beperken zich in hun verzoekschrift hoofdzakelijk tot een herhaling van bepaalde elementen die zij in hun aanvraag aanvoerden en waarop de verwerende partij blijkens hogerstaande citering van de bestreden beslissing een antwoord formuleerde, namelijk waarom zij niet kunnen aangenomen worden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad merkt in de eerste plaats op dat een eenvoudige ontkenning niet volstaat om afbreuk te doen aan de afdoende gemotiveerde motieven van de bestreden beslissing. Evenmin tonen de verzoekende partijen aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot deze beslissing kwam.

De verzoekende partijen beperken zich tot een herhaling van het argument dat hun dochters nood hebben aan aangepast onderwijs, dat niet beschikbaar zou zijn in hun gemeente in Kosovo en dat een onderbreking van een schooljaar een buitengewone omstandigheid is. De Raad merkt op dat de verwerende partij hierop het volgende antwoordt in de bestreden beslissing: *“Betrokkenen roepen als buitengewone omstandigheid in dat hun kinderen hier school lopen en dat twee van de kinderen, A. (...) en S. (...), hier aangepast onderwijs volgen in het MPIGO te Rumbekë. Dit wordt gestaafd aan de hand van schoolattesten en verslagen van de klassenraad. Er zou geen aangepast onderwijs beschikbaar zijn in het land van herkomst. Ter staving leggen betrokkenen enkel een verklaring d.d. 19.04.2012, voor van de directie van onderwijs van de gemeente Klinë (Kline), Kosovo, waarin gesteld wordt dat er in de gemeente geen school of aparte klas is voor kinderen met epilepsie. Er wordt echter niet van betrokkenen geëist dat zij zich in de gemeente Klinë zouden vestigen of dat de kinderen in Klinë naar school moeten gaan. Verzoekers tonen niet aan waarom zij zich niet naar een andere plaats in Kosovo zouden kunnen begeven of de kinderen in een andere gemeente naar school zouden kunnen laten gaan. In België verblijven betrokkenen immers ook in Langemark- Poelkapelle, terwijl de school van de kinderen te Rumbekë gevestigd is. Bijgevolg kan de voorgelegde verklaring niet weerhouden worden als een afdoende bewijs dat er geen aangepast onderwijs beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Wat de andere kinderen betreft, wordt evenmin aangetoond dat zij geen scholing zouden kunnen volgen in het land van herkomst. Het argument dat een onderbreking van een schooljaar als een buitengewone omstandigheid in aanmerking kan genomen worden, kan niet weerhouden worden. Verzoekers wisten immers dat hun verblijfssituatie precair was en dat zij bij negatieve beslissingen inzake hun asielaanvraag en regularisatieaanvragen België zouden moeten verlaten en dat de scholing van de kinderen in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was. Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoekers al sinds de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 17.04.2012, niet meer over enig verblijfsdocument beschikken. Hun laatste attest van immatriculatie was geldig tot 15.04.2012. Zij verkozen hier toch verder te verblijven en de scholing van de kinderen toch voort te zetten vanuit illegaal verblijf. Dit is een persoonlijke keuze van betrokkenen geweest.”* De verzoekende partijen weerleggen dit niet. Waar zij stellen dat het al te makkelijk is om te stellen dat zij zich elders in Kosovo kunnen vestigen, merkt de Raad op dat zij deze bekommernis voor het eerst naar voren brengen in het kader van voorliggend verzoekschrift, zodat zij de verwerende partij niet kunnen verwijten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan zij niet in kennis werd gesteld. De verzoekende partijen beperken zich verder tot de loutere ongestaafde bewering dat zij geen contacten hebben of middelen om in Kosovo een andere woning te bekomen. Zij laten echter na de concrete motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar zij aanvoeren dat medische problemen wel degelijk kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, kan worden opgemerkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveerde waarom de medische problemen in casu niet werden aanvaard, namelijk: *“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen, met name dat de kinderen medische problemen hebben, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België*

verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkenen hebben de hier ingeroepen medische elementen reeds aangewend in het kader van hun aanvragen art. 9ter. Artikel 9bis§2, 4° bepaalt dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.” Het loutere feit dat de verzoekende partijen het hiermee niet eens zijn, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Bovendien kan worden opgemerkt dat de Raad bij arrest nr. 169 183 van 7 juni 2016 het beroep tegen de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werden verklaard, heeft verworpen.

Voorts kan erop worden gewezen dat de verwerende partij geenszins de bewijswaarde in vraag stelt van de documenten waaruit blijkt dat de verzoekende partijen in de gemeente Klina niet over eigendom beschikken - dit berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing door de verzoekende partijen -, doch hierover motiveert dat *“deze attesten geenszins een sluitend bewijs vormen van het niet bezitten van vastgoed in het land van herkomst, vermits er enkel melding gemaakt wordt van vastgoed geregistreerd in de gemeente Klina. Dit sluit niet uit dat verzoekers mogelijks elders in Kosovo over vastgoed beschikken”*. De verzoekende partijen weerleggen geenszins dit motief met hun betoog en staven verder niet hun bewering dat zij helemaal niets meer bezitten in Kosovo.

Verder kunnen de verzoekende partijen niet ernstig voorhouden dat *“op basis van de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dient besloten te worden dat in de toekomst niemand nog aanspraak kan maken op een verblijfsstatuut ingevolge de toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet”*, nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een concreet antwoord biedt op de elementen die de verzoekende partijen in hun aanvraag als buitengewone omstandigheid naar voor brachten. Zij maken met hun betoog allerm minst aannemelijk dat er sprake zou zijn van willekeur. Integendeel, terwijl in de bestreden beslissing uitvoerig en met concrete elementen wordt gemotiveerd waarom de door de verzoekende partijen aangevoerde elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen zich beperken tot loutere beweringen en ontkenningen die de concrete motieven niet vermogen te weerleggen.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij nergens een door de verzoekende partijen voorgehouden buitengewone omstandigheid weigert te aanvaarden louter en alleen omdat zij zich illegaal in het Rijk bevinden. Aldus voegt de verwerende partij in casu allerm minst een voorwaarde toe aan de wet, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden. Immers, waar de verwerende partij stelt dat dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partijen verkozen de scholing van de kinderen die geen aangepast onderwijs zouden volgen toch voort te zetten vanuit illegaal verblijf, wees zij er in de eerste plaats op dat voor deze kinderen niet werd aangetoond dat zij geen scholing zouden kunnen volgen in het land van herkomst. Met betrekking tot de onderbreking van hun schooljaar werd het volgende geantwoord in de bestreden beslissing: *Het argument dat een onderbreking van een schooljaar als een buitengewone omstandigheid in aanmerking kan genomen worden, kan niet weerhouden worden. Verzoekers wisten immers dat hun verblijfssituatie precair was en dat zij bij negatieve beslissingen inzake hun asielaanvraag en regularisatieaanvragen België zouden moeten verlaten en dat de scholing van de kinderen in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was. Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoekers al sinds de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 17.04.2012, niet meer over enig verblijfsdocument beschikken. Hun laatste attest van immatriculatie was geldig tot 15.04.2012. Zij verkozen hier toch verder te verblijven en de scholing van de kinderen toch voort te zetten vanuit illegaal verblijf. Dit is een persoonlijke keuze van betrokkenen geweest.”* De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de verwerende partij een voorwaarde heeft toegevoegd aan de wet.

In zoverre de verzoekende partijen menen zich dienstig te kunnen beroepen op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, wijst de Raad op het volgende:

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een

verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermog de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

In casu werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekende partijen er zich niet op kunnen beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042). Het rechtszekerheidsbeginsel, en overigens ook niet het vertrouwensbeginsel, laat het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Het betoog van de verzoekende partijen waarin zij lijken voor te houden zich te willen beroepen op voornoemde instructie is bijgevolg niet dienstig.

De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

De Raad wijst erop dat het aan de verwerende partij toekomt om de elementen die in een aanvraag als buitengewone omstandigheden werden ingeroepen, te beoordelen. De verwerende partij heeft daarbij een ruime discretionaire bevoegdheid en beoordeelt elk dossier op zijn individuele merites. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de inhoud van het recht niet voorzienbaar was of dat in hunnen hoofde verwachtingen werden gecreëerd door de verwerende partij. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN